

РЕШЕНИЕ

№ 5148

гр. София, 01.10.2012 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД СОФИЯ-ГРАД, IX КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в
публично заседание на 21.09.2012 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Полина Якимова

ЧЛЕНОВЕ: Диляна Николова

при участието на секретаря Гергана Мартинова и при участието на
прокурора Димитров, като разгледа дело номер **4602** по описа за **2012**
година докладвано от съдия Полина Якимова, и за да се произнесе взе
предвид следното:

Производството е по реда на Глава дванадесета, чл. 208 - 228 от АПК, вр. чл. 63, ал. 1,
изр. 2 - ро от ЗАНН.

С решение от 26.03.2012 г., постановено по н. а. х. дело № 23433/ 2011г. по описа на
Софийски районен съд, НО, 3 състав е потвърдено Наказателно постановление № 23
2302765/ 06.06.2011 г., издадено от Е. А., директора на Дирекция Инспекция по труда
– Софийска област, с което на [фирма], в качеството на работодател е наложена
имуществена санкция в размер на 1 500 лв на основание чл. 416, ал. 5 вр. чл. 414, ал. 1
КТ.

Постъпила е касационна жалба от името на санкционираното дружество, съдържаща
оплакване, че при постановяването му е нарушен материалният закон - касационно
основание чл. 348, ал. 1, т. 1, вр. ал. 2 НПК вр. чл. 63, ал. 1, изр. 2 ЗАНН. Подателят ѝ
изразява несъгласие с извода на въззивния съд за неприложимост на
привилегирвания състав по чл. 415в КТ. В тази връзка настоява, че изплатеното на
работника възнаграждение е по – голямо от уговореното, поради което той не е
ощетен от забавянето.

Искането до съда е за отмяна на решението и за изменение на НП в санкционната част
като бъде наложена имуществена санкция в размер от 100 до 300 лв.

Ответникът, директорът на Дирекция Инспекция по труда Софийска област, не
ангажира становище в тази инстанция.

Представителят на Прокуратурата дава заключение за неоснователност на

касационната жалба.

Съгласно чл. 218, ал. 1 от АПК съдът разглежда жалбата само на сочените касационни основания. На основание чл. 218, ал. 2 от АПК съдът следи служебно единствено за валидността и допустимостта на обжалваното решение, както и за нарушение на материалния закон.

Основания за нищожност и недопустимост на обжалваният съдебен акт не са наведени от касационния жалбоподател. Съдът служебно не открива такива, поради което атакуваното в настоящето производство решение се възприема от АССГ за валидно и допустимо.

От събраните писмени доказателства и свидетелските показания на св. Г. – актосъставител и св. Ц. се установява, че въз основа на сигнал от работник на стопанисвания от касатора пункт за технически прегледи на превозни средства е извършена проверка на място, при която е констатирано, че във ведомостта за заплати за м. декември 2010 г. срещу името на С. Димитров няма подпис. На 04.04.2011 г. е съставен акт за установяване на административно нарушение № 23 2302765, в който е отразено, че касаторът, в качеството му на работодател, не е платил уговореното трудово възнаграждение за извършената работа за м. декември 2010 г. на Димитров, на длъжност „технически специалист”. Отразено е наред с това, че към момента на проверката не са представени други документи, удостоверяващи изплащането на дължимото възнаграждение на Димитров. По този начин е нарушен чл. 128, т. 2 вр. чл. 270, ал. 3 КТ. Въз основа на АУАН е издадено НП, с което на [фирма] чл. 416, ал. 5, във вр. с чл. 414, ал. 1 от КТ, е наложено административно наказание „имуществена санкция” в размер на 1500 лв.

При съставяне на акта и при издаване на наказателното постановление не са допуснати съществени процесуални нарушения. АУАН и НП са издадени в сроковете по чл. 34, ал. 1 и 3 ЗАНН и съдържат необходимите и съществени реквизити по чл. 42 и чл. 57 ЗАНН. Спазени са и изискванията на чл. 42, т. 4 и т. 5 и чл. 57, ал. 1, т. 5 и т. 6 ЗАНН - в АУАН са отразени фактите, очертаващи състава на нарушението – неизплащане на дължимо възнаграждение за м. декември 2010г; в съдържанието на НП изпълнителното деяние е индивидуализирано в необходимата и достатъчна степен и от фактическа, и от правна страна, чрез точно словесно описание на деянието, с което се осъществява съставът на нарушението и с посочване на разпоредба – чл. 128 т. 2 вр. чл. 270, ал. 3 КТ, неизпълнението на което представлява административно нарушение по смисъла на чл. 414, ал. 1 от КТ. Данните в преписката сочат, че от работодателя Е. Е. ЕООД трудовото възнаграждение за м. декември 2010 г. на Димитров е заплатено на 20.04.2011 г., след проверката и дадените предписания от контролните органи.

Законосъобразен е изводът на съда, че описаната в НП и установена по делото фактическа обстановка осъществява състава на нарушение на чл. 414, ал.1 КТ, вр. чл.128, т.2 КТ [фирма], в качеството му на работодател е длъжно да плаща уговореното трудово възнаграждение за извършената работа. Съгласно разпоредбите на чл.270 ал.1-3 от КТ, трудовото възнаграждение се изплаща в предприятието, където се извършва работата авансово или окончателно всеки месец на два пъти, доколкото не е уговорено друго. Трудовото възнаграждение се изплаща лично на работника или служителя по ведомост или срещу разписка или по писмено искане на работника или служителя-на негови близки. По писмено искане на работника или служителя трудовото му възнаграждение се превежда на влог в посочената от него банка. При

липсата на данни изплащането на трудовото възнаграждение на С. Д. да е уговорено в параметри, различни от посочените общи законови положения или по начин различен от „лично“ изплащане срещу подпис във ведомостта за заплати, законосъобразен е изводът на СРС, че дължимото на цит. служител трудово възнаграждение за м. декември 2010 г. не е било платено до края на проверката на Д"ИТ", приключила на 29.03.2011 г. Едва след дадените от проверяващите предписания, на 20.04.2011 г., това е сторено.

Съгласно чл. 415в КТ /ред. ДВ, бр. 58/2010 г., в сила от 30.07.2010 г./, нарушение, което може да бъде отстранено веднага след установяването му от контролните органи и от което не са произтекли вредни последици за работници или служители, се наказва с глоба или имуществена санкция от 100 до 300 лв. За квалифициране на нарушението като маловажно е необходимо кумулативното наличие на три предпоставки: извършено нарушение; нарушението да може да бъде отстранено веднага след установяването му и от нарушението да не са произлезли вредни последици. Първите две предпоставки са установени по несъмнен начин, но не е е налице третата - не може да се приеме, че от неизплащането на възнаграждение не са произтекли последици – в чл. 242 КТ е прогласен принципът на възмездност на труда. Финансовите затруднения на предприятието не могат да го освободят от отговорност – правилата са установени изцяло в интерес на работника. Нарушението по чл. 264 от КТ е резултатно, а не формално, и по хипотеза от него произтичат последици – неплащането на дължими суми по трудовото правоотношение поражда за работника (служителя) имуществени вреди.

По тези съображения съдът приема, че обжалваното въззивно решение следва да бъде оставено в сила.

Водим от горното и на основание чл. 221,ал.2, предл.1 от АПК, вл. чл.63, ал.1, изр. второ от ЗАНН, Административен съд София - град, IX касационен състав

Р Е Ш И :

ОСТАВЯ В СИЛА решение от 26.03.2012 г., постановено по н. а. х. дело № 23433/2011г. по описа на Софийски районен съд, НО, 3 състав.

Решението не подлежи на обжалване.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.